

עם נורית מאנה, חברתו לחיים, לפני כחודשיים, זמן קצר לפני הולדת בתם השניה, כנען. נורית ודן התגוררו ב"אבו-טור, השכונה שדן עומר השתתף בכיבושה במלחמת ששת הימים.

אהבה, למעשה, כל חייו סבבו סביב עבודתו וסביב גידול הילדה. הוא לא נקשר לאף אשה באופן רציני, עד שהופיעה בחייו נורית מאנה, שהיתה כתבת צעירה במערכת העולם הזה. היא נסעה לירושלים לסקר אירוע שהיה קשור בטלוויזיה, פגשה את עומר, עלימנת להעזר בו, ולא חזרה יותר לתלאיבי. כמעט מהרגע הראי שון עברה להתגורר בביתו. בינה ובין עתליה נוצר קשר מייד ומוזה ארבע (המשך בעמוד 14)

למען הפרנסה היה כותב בעיתונים, הוא לא בחל באף עבודה, כל זמן שניתן לו להתבטא ללא הגבלות. דן עומר נישא בגיל צעיר ליעל, שהתחתנה מאוחר יותר עם כתב ידיעות אחרונות, צבי קסלר. אחריכך נשא לאשה את שני, אם בתו עתליה. כשהיתה עתליה בת 3 הם נפרדו ועומר שימש לעתליה אב ואם. הוא גידל את הילדה ככוחות עצמו עוד בהיותה תינוקת, האכיל אותה מנקבוק, החליף לה חיתולים והיה קשור אליה בעבותות

פירסום הספר לא עבר בשקט. הספר עורר את המתח של הוועדה למניעת ספרות תועבה, שפעלה אז בארץ. הוועדה מנתה 11 חברים, נציגי משרד החינוך, הסעד, המישפטים והמישרה, ובראשה עמד פקיד משרד החינוך, ד"ר לספרות מאוניברסיטת אמסטרדם בשם יוסף מלקמן. טענת הוועדה היתה, כי הספר נפסל בגלל האלמנטים האנטי-דתיים שבו וכי הוא תועבה. מה שנחשב תועבה בשנת 1966 נשמע תמים למדי ב-1984. אחד הקטעים, שעורר את זעם הוועדה הוא הקטע הבא:

— אני אוהבת אותך
— שששששש
— אני אוהבת אותך. חבק אותי,
חבק אותי מהר!
— אל תתרגשי... אל תתרגשי...
מהר,
— בפנים בחוץ, בפנים בחוץ,
— אני לוהטת... זה טוב... עמוק...
יותר עמוק... אני טסה לגן-עדן, חבק
אותי אמץ אותי...

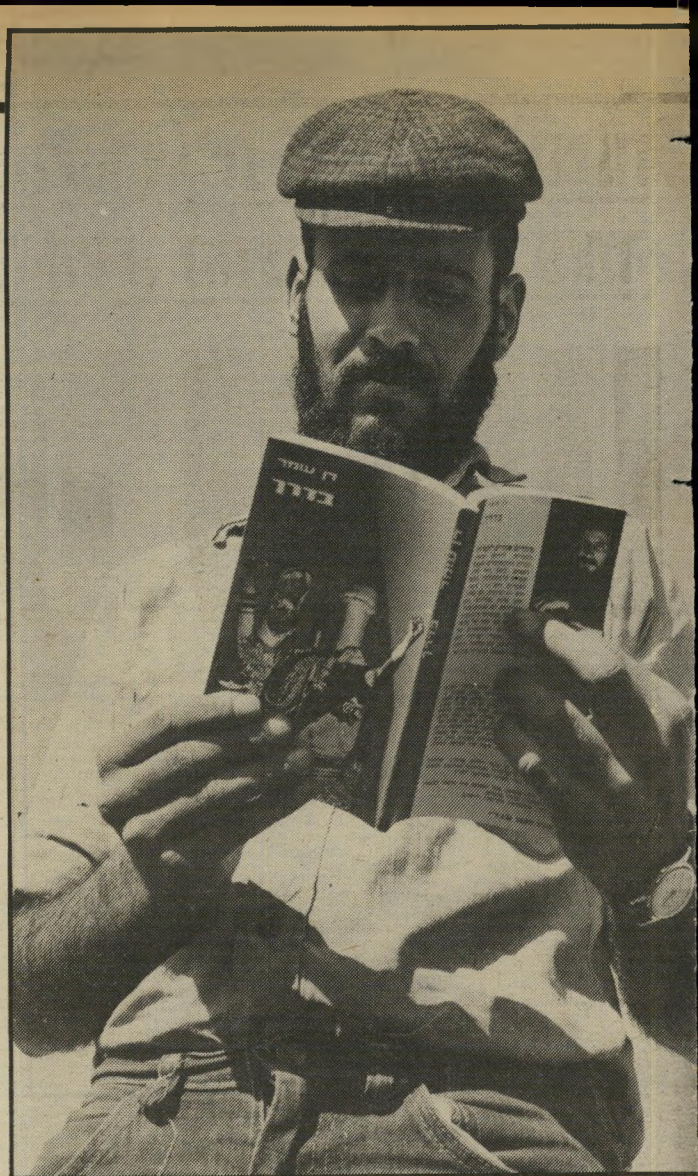
הוועדה, כאמור, לא יכלה לסבול קיטעי תועבה מסוג זה ופסלה את הספר להפצה. דן עומר נמצא בחברה טובה, אותה ועדה פסלה גם את סיפרו של הנרי מילר סקסוס. להפצה בישראל, אלא שבניגוד להנרי מילר שלא הגיב על הפגיעה בשמו הטוב ובמקור הכנסתו, דן עומר לא קיבל את רוע הגזירה בשקט. הוא התמקם באוהל מול משרד ראשיהממשלה ופתח בשביתת-רעב.

אוהלו של דן עומר הפך כמעט מייד מרכז עליה לרגל של סטודנטים ואנשי-רוח מהאוניברסיטה העברית הסמוכה. נמצא מי שהתנדב לספק לו חשמל, נמצא מי שהביא לו גולות ויטמינים. המהומה שעורר דן עומר לא מצאה חן בעיני הרשויות. הוא נעצר, אך מעולם לא הועמד למישפט.

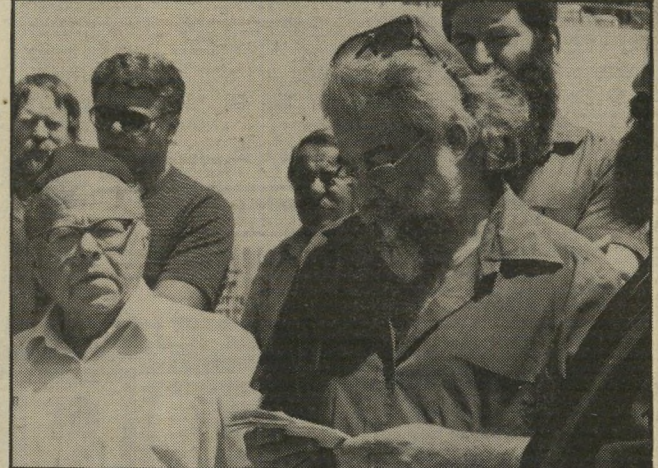
מאז הספיק דן עומר לפרסם ספרים רבים בהם: דניאל איש חמודות, בוקר טוב מהפכה, פואמות דוקומנטריות, אנתולוגיה לשירה ביטניקית ועמוד האש.

חברתו לחיים, נורית מאנה, מספרת: "הוא היה אדם מאוד מאוד פורה, כל הזמן עבד, לא רק למען הכסף. למרות שהרבה משעותיו כווננו למען הכסף, הוא השאיר אחריו תיקים מלאים עם חומר, שהיה מוכן לכתובה. דניאל איש חמודות היה רק הראשון. בסטילוגיה שעמד לפרסם.

"הוא היה יושב בחדרו הגדול, מוקף ספרים, ועובד מבוקר ועד ערב. הוא פירסם ספרים, ביקר, תרגם ואספי

ספר תועבה דן עומר כפי שצולם בעת שביתת הרעב שלו על פסילת ספרו השלישי, בדרך-עלידי 11 חברי הוועדה בשנת 1966. בנין קטעים הנשמעים כיום כמעט תמימים.

"קדיש לידיד" יוסי קריים (מימין), עורך כתב-העת "הספ" רותי, "פרוזה" נשא קדיש על קיברו. מאחוריו שימשון מרכוס, דודו חורש, אהרון גולדפנינגר, שוקי קוק וראובן סיוון.

קדושתך משמרת / עלי כלים מאמש / יבשה מאוד / מרקיוה" כך כתב. תקופה מסוימת שהה בלונדון. היתה זו אחת התקופות היפות בחייו, והוא אהב להיזכר בה. היה לו דוד עשיר, בעל מיפעל-מנועים בפאריס, הוא נקרא עליידי הרוד כרי לנהל את המיפעל ואחר-כך לרשת אותו. דן ביקש זמן לחשוב ולהתייעץ עם חבריו בלונדון. הרוד מימן את שהייתו שם, עד שיחליט.

דן אהב לספר על הקומונה הישראלית שהתארגנה בתחילת שנות ה-60 בוווסט האמפסטד. בקומה אחת, כך נהג לספר, התגורר עמוס קינן. בקומה השניה שמעון צבר ובקומת המרתף, מנשקה קדישמן. ביחד עם שמעון צבר הוציא לאור פרסומים סיפרותיים ותקופה מסוימת אף שהה נאי הבריטי אייל אוף וויט ובעיר הנמל פורטסמות.

כשחזר לירושלים התמסר לעריכת כתב-העת הספרותי קו. ביחד עם יונה פישר. הוא פירסם את לילה ארוך ואת אלוהים בגניס ובשנת 1966 את סיפרו בדרך.

הקטנה לפני מלחמת ששת הימים, את מועדון בכחוס ביחד עם רעיף אליאס, היושב היום בסן-פרנציסקו. בתקופה ההיא היתה ירושלים ידועה כמוקד של בילויים ומסיבות. דן היה אחד מגיבורי הבהומה, הוא היה אחד מאלה שאירגנו שבתות אבל בלבוש שק, כאשר מכרו את בית-יקפה ניצן, מעוז הבהומה. השביתה לא עזרה וביחד עם אריה כוכר ואחרים ניהל את המשאימתו עם קופ. הבעלים של קפה טעמון. והעביר את הבהומה לשם. במשך תקופה מסוימת אף ניהל את הקפה במקומו של קופ. בתקופה אחרת ניהל חנות ספרים מול בית-הקפה הפופולרי.

תועבה ושבת-רעב

סיפרו הראשון לילה ארוך יצא לאור בשנת 1963. את הספר הקדיש לבתיה, נערה מבית חרדי, שבה היה מאוהב ושבשהשפעת מישפחתה עזבה אותו. "הקרושה מתה בקץ מלחמות / את נושמת! (כולד!)

את עתליה, בתו בת ה-10 מנישואיו הקודמים. השתיים עמדו במשך כל הטקס מחויבות וצפו בהורדת הגופה אל הקבר ובחברים הרבים שעזרו.

מבט אחרון נורית מאנה (בחולצה לבנה ובמישקפיים כהים). חברתו לחיים של דן עומר ואם שני ילדיו הקטנים, מחבבת